

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 22.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 29. Maj 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Anna Nielsen.

I Søndags døde Fru Anna Nielsen. — Hendes elskværdige Personlighed vil længe savnes, lige som hendes Bortgang vil være et føleligt Tab for Kvindebevægelsen i sin Helhed. Anna Nielsen var en af de faa, der aldrig tabte Modet eller slap Troen paa Kvindesagens berettigede Krav. I Hvor højt end Modstandsbølgerne sendte deres fraadende Skum over Kvindeforeningernes svagtbyggede Skude, søgte hun dog ikke den lune Kahyt, men smilede kun ad den bitre haanlige Strøm, der efter hendes Mening blot var et Tids-spørgsmaal.

Fru Nielsen sad i Komitéen for De samlede Kvindeforeninger, var Formand for „De kvindelige Herreskrædderes Fagforening“, virksomt Medlem i Festkomitéer og andre Udvalg, blandt andre i det af Dansk Kvindesamfund nedsatte Udvalg, der har gjort forberedende Skridt til en Fagskole for kvindelige Skræddere, og udarbejder Statistik over de kvindelige Arbejders Kaar. Bedst kendt er hun dog som „Hvad vi vil“s Ekspeditør.

Det var paa hendes gentagne Opfordring, at Kvindelig Fremskridtsforening startede Bladet i 1888. Det var hendes Overbevisning, at en organiseret Kvindebevægelse ingen virkelig Betydning kunde faa uden eget Organ, da hele Pressen baade i Hovedstaden og i Provinsen udelukkende er i Mænds Hænder. At Kvinderne ikke havde Penge, ansaa Fru Nielsen ikke for nogen tilstrækkelig Hindring. For hende var Arbejdsdygtighed Kapital, og hun tilbød straks som sit Bidrag at være gratis Ekspeditør for Bladet. En Redaktør blev valgt paa

samme Vilkaar og „Hvad vi vil“ fik virkelig i nogle faa Maaneder saa mange Holdere, at det kunde fortsættes. Fru Nielsen virkede utrætteligt for Bladet, men hendes Bolig var desværre alt for afsides beliggende, saa hun ikke var i Stand til at fortsætte. Fremmed Sytøj i Hjemmet foruden hendes huslige Arbejde krævede en Jernflid, som man sjælden ser Mage til, og man maa uvilkaarligt spørge, hvorledes et Menneske kan overkomme saa meget, men Følgen var naturligvis Nattearbejde og Overanstrengelse.

Den væsenligste Støtte havde Fru Nielsen i sin Mand; det vilde selvfølgelig været umuligt, at hun kunde have lagt et saadant Arbejde ind i Samfundet, dersom ikke Hr. Nielsen ikke alene havde givet hende Frihed i Arbejdet, men ogsaa stadigt havde støttet hende i hendes Bestræbelser for Kvindesagen. I 1872 blev de begge som unge Ægtefolk stærkt grebne af den sociale Bevægelse, der rejstes blandt Arbejderne ved Louis Pio. Som Cigararbejder tog Nielsen virksom Del i Dannelsen af de første Fagforeninger, og ofrede allerede den Gang til det yderste for at holde Bevægelsen oppe blandt Arbejderne, skønt Autoriteterne behandlede Førerne som kriminelle Forbrydere og lukkede dem inde i Fængsler. Nielsen og hans Hustru taalte umaadelig Haan og Foragt, men bares oppe af en levende Tro paa Arbejderbevægelsens Sandhed. De har uafbrudt staaet i Arbejderbevægelsen siden den Tid, men Hr. Nielsen har det forud for mange Socialdemokrater, at han ser Kvindens Ligestilling med Manden som Grundbetingelse for Arbejderspørgsmaalets Løsning, saa Kvinderne skylder ikke Hr. Nielsen mindre Tak end hans Hustru for det store Arbejde, der er gjort fra det lille Hjem, det Hjem, som nu har tabt det bedste. Vi der er kommen som Gæster i

dette tarvelige, propre Arbejderhjem, vil ikke glemme hvilken Finhed og Ynde der altid slog en i Møde. Det sirlige Blomsterflor, der altid var kunstnerisk ordnet, de fiks ophængte Gardiner, men frem for alt det sympatetiske, der ogsaa nu havde udvidet sig til Børnene, greb en dybt.

Børnene delte nu som Voksne fuldt ud Forældrenes Kamp i Humanismens Tjeneste. Fru Nielsen var lige saa ivrig for en aandelig Udvikling, som hun var en omhyggelig Husmoder. Kun Skade, at der stadig maatte kæmpes under saa trange Kaar, at Børnene ikke altid kunde faa den Undervisning, som baade Hr. og Fru Nielsen saa stærkt attraaede for dem. Selv havde de gennem Erfaring og flittig Læsning erhvervet sig betydelige Kundskaber, men de ønskede deres velbegavede Børn videre frem.

Et lille Træk maa jeg fortælle. Fru Nielsen henvendte sig en Gang til en af vore mere fremragende Borgerrepræsentanter for at søge et Skolelegat til en af sine Smaapiger. Hun ønskede hende nemlig ind i en højere Pigeskole. Da Hr. N. N. hørte, at hendes Mand var Cigararbejder, svarede han: Nej, lille Kone, det passer ikke for Dem; gaa De hjem og lær Deres Datter Nøjsomhed. Fru Nielsen svarede Vedkommende: „Min Mand har 10 Kr. om Ugen i Løn, og vi er 5 Mennesker daglig, saa den Kunst har vi stadig øvet os i.“

Var det underligt, hvis Fru Nielsen var blevet bitter i Livet? — Men det var hun ikke, sligt tog hun meget overlegent, og hendes Mand ikke mindre. Fremtidssynet var klart for dem, Arbejderklassen skal og vil blive betragtet som ligestillede Mennesker, naar Taagen letter og Solen bryder frem, den Retfærdighedens Sol, der vil skinne lige varmt paa alle, baade Mænd og Kvinder, det var deres Overbevisning.